

bi povedal, rano bi pokazal: kamen me je udaril, onesvestil sem se. Izpustil sem vrv, ni ga več. Tako bi dejal, pa jaz ne maram tvoje smrti. Glej, počasi te vlečem kvišku. Jaz hočem, da živiš. Še srečen boš s Franco. Odidem v tujino; naredim ti prostor. Norec sem bil, da sem hotel, starec, ljubezni mlade žene. Glej, Francelj, ravnokar boš tu. Čutim, da mi zmanjkuje moči, mnogo krvi mi je odteklo.“

Jaka je še parkrat potegnil, da je France stal poleg njega, potem je padel v nezavest. Zraven njega se je zgrudil France, preveč so trpeli njegovi živci v zadnjih desetih minutah.

*

Prvi se je zavedel France. Noč se je nagibala proti jutru. Jutranji hlad ga je predramil. Kmalu se je zavedel, kaj se je bilo zgodilo ž njim. Še zdaj se je stresel groze ob spominu, kako je čakal, kdaj pade v prepad. Fajtingarji ne poznajo šale. Kje je Jaka? Pogledal je okoli sebe, potipal. Da, tu leži.

„Jaka, Jaka!“ ga je potegnil France za suknjič. Nič odgovora. Potipal ga je. Mrzel, mrtev . . . Kamen ga je ubil, preveč krvi je bil izgubil. France ga je zadel na rame in odnesel v dolino. Pred Franco ga je položil. Franca se je zasmejala, France jo je grdo pogledal:

„Morilka!“ in odšel je v tujino. Nikdar več se ni vrnil k nji.

Stavke s posebno kratkimi stavki. Lep jezik. Kaj Jaber pripor- tingarji so slabosrčni ljudje. A v ljubezni so. To je pona- kaj - ni je stari vzal mlado ženo - a žena je vzela kot njemu živcuje!

Janko Samec:

Predsmrtnica.

Iz daljave,
kjer križajo se kroglice smrtonosne,
oči sem videl Smrti neizprosne,
oči globoke, žejne in krvave . . .

In čul sem pesmi dih
hropečih prsi splavati v daljino . . .
Spomin, ki išče daljno domovino,
ko mož na tla se zvrne nem in tih . . .

